

ИРЕНА ГРИГОРОВА

СКРИТО НАСЛЕДСТВО

Необясними находки и изображения от България и Балканите

Анотроф

ИРЕНА ГРИГОРОВА

СКРИТО НАСЛЕДСТВО

Необясними находки и изображения от България и Балканите

Атостроф

София, 2023

Ирена Григорова
Скрито наследство
Необясними находки и изображения от България и Балканите

Снимковият материал в книгата е предоставен от автора.

© Ирена Григорова, автор, 2023
© Ивайла Пеева, дизайн на корицата, 2023
© Adobe Systems Incorporated, наборен шрифт Minion 3, 2023
© *Алстроф* – запазена марка на „Алто комуникайшънс
енд пбъблишинг“ ООД, 2023

ISBN 978-954-2962-93-9

СЪДЪРЖАНИЕ

ПРЕДГОВОР	7
Четири цивилизации на Овидий	11
Петте цивилизации според Хезиод	16
Зевс – главен герой в междузвездните войни	21
Героите със смесена кръв	36
Хефест – главен инженер на експедиция „Земя“	40
Роботът Талос	44
Механичната жена Пангора	51
По следите на Одисей	56
Техническите иновации в историята за Язон и аргонавтите	63
Цар Гигес и странната машина, на която попада	73
Бягащият по въздуха Абарис и вездесъщият Путагор	78
Защо хората имат проблем с живота на Земята?	81
Къде изгубихме липсващото си звено?	89
Да поговорим за нашите събратя – неандерталците	93
Големият преход	96
Откъде долетяха при нас птицехората? Ковачево, Юнаците	100
Кои са обитателите на Дамяница?	111
По въпроса за древните чудовища	118
Хибридите от Долнослав и Тракийското поле	130
Повтарящите се усмихнати глави	139
Извънземното от Гълъбник	146

Хората риби от Лепенски вир	149
Кой се крие зад маските от Винча?	155
Праисторически астронавти от Косовска Винча	167
Чудатите същества от Скопие	175
Необяснимите находки	181
Другите странни обитатели на праисторията	189
Необяснимите находки от Тракия	198
Какво ни разказват библейските истории и изображения	201
Странните срещи на пророк Езекил	202
Енох и великите славни устройства	212
Странните неща, които вижда пророк Захария	223
Стълбата на Яков и странният олтар в Телиш	227
Възнесението на свети Илия	233
Зографите и техните необикновени творения	238
Исус в ракета, или как да не обръщаме внимание на скептиците	248
Чудовища и русалки пазят отвън старите църкви	265
Исус Христос и вълшебната пръчица	272
Тайнствените стенописи от Кападокия	276
Следи от пътуване във времето ли?	281
Звънтящите сфери от Босна и Херцеговина	288
Рисунката, която обърка всички професори	291
Митичният иманяр Кръстьо Пулев и необикновените съкровища, които намира	293
Римският музей под Витоша	302
Атлантският град под Чипровци	305
ВМЕСТО ЗАКЛЮЧЕНИЕ	308
БЛАГОДАРНОСТИ	313
ИЗПОЛЗВАНА ЛИТЕРАТУРА	314

ПРЕДГОВОР

Странни същества сме ние, хората. Мислим си, че знаем всичко, че от нас започва и с нас свършва светът. Когато попаднем на необясними предмети, факти или дори случки, не им обръщаме внимание и бързаем да ги забравим, защото това би нарушило услужливо подредения ни вътрешен мир. Когато човек наруши мира си, ще се наложи да задейства мисленето си, логиката си, знанията си и да се опита да разреши загадката. Къде-къде по-лесно е просто да приемем, че светът започва и свършва с нас, че той е точно такъв, какъвто са ни го обяснявали, когато сме били деца и са ни казвали да не се занимаваме с безсмислени въпроси.

Има обаче един проблем. Той става все по-шумен и все по-силно тропна на вратата на мислите ни.

В днешното развито информационно време излизат все повече свидетелства за това, че светът около нас и човешката еволюция не могат да бъдат обяснени със старите теории. На помощ идват и многото необясними археологически находки, които „ни махат“ от витрините на музеите и които не могат да бъдат разчетени логично от академичната наука.

От години на световния книжен пазар са популярни изследванията на автори, които бият камбаната на така наречената *забранена археология*. Сигурна съм, че всички знаем имената им: Ерих фон Деникен, Зекария Сичин, Греъм Хенкок, Игор Прокупенко и други. Книгите им обикалят света и тръбят, че навсякъде има следи, които водят към съществуването на цивилизации, по-стари от човешката.

Някои от авторите смятат, че това са извънземни посетители, други – загинали предчовешки цивилизации, а трети, че това сме самите ние, но дошли от бъдещето, за да помогнем на планетата си.

Ако приемем възможността в човешката еволюция да има някаква неяснена досега намеса, трябва да се огледаме каква може да е тя. Според най-популярната теория Земята е притегателно място за различни „посетители“, които имали за цел да овладеят ресурсите ѝ, и по-точно златото. То било необходимо за различни цели според различните автори. Според едни златото било необходимо на извънземните, за да изградят сфера около загиващата си планета и да протезират вече разрушения ѝ защитен пояс. Според други моноатомното злато имало свойството да угължава живота на висшите слоеве в обществото им. Според трети Земята се намира точно на изхода на един от големите междугалактически портали и е важно кой я владее, за да получава дивиденди от преминаващите. За целта извънземните посетители имали огромна нужда от работна ръка. Поради тази причина хилядолетия наред те извършвали генетични експерименти с примитивните форми на живот на планетата. Целта била хоминините да станат достатъчно силни и достатъчно разумни, за да изпълняват запоеди. Така Земята станала своеобразна люпилня за работна ръка на извънземните колонизатори. В някакъв момент част от екипите, които работели тук, долу, и онези, които ръководели нещата горе, се изпокарали и човекоподобните същества, с които до този момент било работено, се разделили на различни групи в различните точки на планетата. Работата по техните генетични промени продължила, но на различните места вървяла с различни темпове и с различни методи. Затова се получили расите и разликите в генетичните възможности. Всичко това направило огромно впечатление на Съюза на пазителите, в който членували всички старши раси. Пряката намеса върху развитието на човеците и планетата предизвикала неодобрение. Заради това тук били изпратени различни наблюдатели, които да

помагат за духовното развитие и оцеляването на хората, както и за опазването на самата планета.

По темата има изключително много книги и филми, затова няма да преразказвам в детайли всички доказателства и аргументи. Ще се конкретизирам само върху територията на България и на Балканския полуостров, защото въпреки че доказано тук се е зародила първата цивилизация, тук е открито първото обработено злато, тук се е появила първата писменост – никой никога не е проучвал достатъчно сериозно района за следи от палеоконтакт. Според моята логика, ако търсим следи от намеса, би трябвало да огледаме точно районите, където човечеството е направило огромни скокове в развитието си. И това, разбира се, е точно тук.

Следите могат да бъдат документирани, т.е. да бъдат записани митове и легенди и, разбира се, археологически открития, които не се вписват в нормите на времето си.

* * *

Да започнем с гръцката митология. Тя много внимателно и дори обстоятелствено описва взаимоотношенията между боговете, които са създали човечеството, и самото човечество, както и интригите, борбите за надмощие и битките между самите богове.

Първото, което прави впечатление, е, че титаничните битки, които боговете водели помежду си, са се състояли именно на територията на днешните България и Гърция.

Античните автори разказват за зловещи небесни сблъсъци, за природни катаклизми, предизвикани от боговете, и за невиджани разрушения. Те не само заплашвали оцеляването на хората, но променяли релефа и климатичните условия в региона. Една от най-големите битки между олимпийските богове и титаните се състояла над Стара планина, или Хемус, която получила името си заради божествените кървища, с които била залята.

Важното в случая е да проследим внимателно с какви средства са воювали боговете и разполагали ли са с някакви

необичайни предмети, които намекват за високоразвити технологии. Оказва се, че и гръцката, и римската митология бъркат от необикновени предмети, които предизвикват необикновени събития. Във времето, когато са записани историите, те не са тълкувани от разказвачите, а просто са прилежно описвани. За нас, съвременните технологични хора, обаче тези неща са много интересни, тъй като не би трябвало да са съществували в онези епохи.

И така. Нека да разгледаме в детайли няколко от най-впечатляващите истории, които водят до извода, че тази работа съвсем не е такава, каквато сме свикнали да я приемаме.

Предлагам да оставим настрана всички стереотипи, които са ни внушавали през годините. Нека просто следваме историите и ги тълкуваме, без да се вслушваме в предразсъдъците, които са ни втълпявани. Ако успеем да се абстрахираме и да погледнем с нов свободен поглед към тези истории, ще се окаже, че те изобщо не са това, което са.

Пожелавам ви дръзко и вдъхновено пътешествие по следите на скритото наследство, което са ни завещали древните!

Ирена Григорова

ЧЕТИРИТЕ ЦИВИЛИЗАЦИИ НА ОВИДИЙ

Овидий е един от най-яките римски хроникьори, който е дал много теми за размисъл на хората, любопитни за тайните и загадките. Неслучайно „Метаморфози“ е настолна книга на много от изследователите, търсещи следи от древна намеса в развитието на човечеството.

От написаното от Овидий става ясно, че на Земята са живели четири цивилизации. Те са много различни една от друга, но и носят ясни следи на наследственост. Авторът ги нарича Четирите века, въпреки че използваната дума *век* според мен не означава сто години, както приемаме днес, а по-скоро това са различни периоди от време.

Пръв е Златният век.

Съществата, живеещи през него, не познавали омразата, страха и разплатата. Местата, където живеели, нямали нужда от високи стени или дълбоки ровове, с които да се отбраниват от нашественици. Населението живеело в хармония с природата, като използвало свободно ресурсите ѝ, без да обработва земята. Климатът целогодишно бил благоприятен.

Било чудно време, в което царели мир и хармония, а хората не си давали много зор да работят или да гледат кариери, защото имали всичко, от което се нуждаели.

„Метаморфози“ I, 71 – 147:

„...От войници народите все още нямаха нужда.
Безгрижни в покой преживяваха дните...

Хората бяха щастливи с храна, без принуда израсла,
късаха ягодов плод и беряха планински малини,
дренки, висящи зърна от бодливия храст на къпина,
жълъди, капнали дар от дървото на Юпитер китно.“

Следващото поколение идва, когато след битка между боговете Сатурн и Юпитер Юпитер грабва властта. Настъпва Сребърният век, който според Овидий е по-лош от Златния, но много по-добър от последващия Меден век. Новият владетел организира Земята по друг начин, като въвежда сезоните. Това променя и начина на живот на хората. Те вече се нуждаят от убежища, за да се крият от големите жеги, студените гъждове или мразовитата зима. На безгрижния живот сред природата е сложен край и се налага да бъдат търсени варианти за оцеляване. Хората се заселват в пещерите и започват да използват клони и лиани, за да си строят заслони.

„Метаморфози“ I, 107 – 147:

„Юпитер ограничи гължината на древната пролет,
четирите времена сътвори – колебливата есен,
зимата, летния пек и край тях краткотрайната пролет.
Пръв път ефирът сега засия в сухотата на зноя
и на висулки ледът натежа, вцепеняван от ветри.
Дадоха пръв път подслон домове. Домове пещерите
бяха и гъстият храст, и с лико омотаните клони.“

Сребърният век е и времето, в което на хората вече се налага да обработват земята, да кътат посеви за пролетта и да складират запаси за студените месеци.

Без да има конкретни обяснения, става ясно, че между Златния и Сребърният век е минало доста време и са се случили интересни неща, защото Земята от място с постоянен климат и температура се превръща в място с различни сезони. Обитателите ѝ претърпяват еволюция и започват да се грижат за себе си, да обработват земята и да планират събитията.

Какво точно може да се е случило във времето между тези два „века“?

Нека се опитаме да поразсъждаваме. Описанието на първия век би могло да означава, че в началото Земята е имала още едно слънце, защото как иначе винаги ще е топло и светло и няма различни сезони? Каквито и катаклизми да настъпват, планетата ни се върти около Слънцето, т.е. винаги ще има светли и тъмни зони, а в зависимост от близостта на различните части на Земята до Слънцето ще има и различни сезони. Единствената възможност животът на Земята да е бил като описания в Първия век е да е имало второ слънце, което да е компенсирало. Явно се е случил голям катаклизъм, при който това второ слънце изчезва, планетата претърпява промени, а първата цивилизация и всичко останало живо измира.

Появява се второто поколение през Сребърния век. През него вече хората живеят по други правила и норми, защото, когато имаш собственост и се грижиш за дом, естествено е да започнат и междуособици. Каквото и да се е случило на сребърната цивилизация и колкото и милиони години да са минали, явно настъпва следващото подобно събитие и на Земята се ражда медното поколение.

„Метаморфози“ I, 107 – 147:

„А след това се яви като трето потомството медно – по-диво вече по дух, към оръжия страшни по-склонно, все пак престъпно не бе.“

За съжаление при настъпването на Медния век в текста на Овидий няма никаква допълнителна информация, която да ни даде възможност да предположим какво се е случило. Става ясно обаче, че хората са по-диви по дух и са склонни да използват оръжия. Това би могло да означава само, че времената са били толкова тежки, че те са подивели и са станали по-агресивни, за да могат да оцелеят. Описанието за Медния век е доста кратко. Само едно изречение, което също може да означава, че тази епоха не е била и много продължителна.

Следва последният век – Железният.

Интересното е, че Медното и Желязното време се застъпват, което значи, че не е имало космически катаклизъм, който да изтребви всичко и да промени изцяло климата и ресурсите на Земята. Желязното поколение застъпва медното и стремглаво нахлува в неговия век. Тук вече нещата стават точно такива, каквито ги знаем днес. Моралните качества на предишните цивилизации са отдавна отживели. Започват безжалостни битки за власт и влияние, за пари, ресурси и съблазни. В надпреварата хората проникват и в земното лоно, за да извлечат полезни изкопаеми, от които да се възползват.

„Метаморфози“ I, 107 – 147:

„От желязо последното беше.

Ето, стремглаво нахлу във века на метала по-голен
всяка злина. Отлетяха Срамът, Верността, Правотата.
А вместо тях се явиха лъжи и кораби притворства,
хитрост, насилие, козни, престъпната страст към
имане...

Искаше не само посеv човекът от тучната почва
и урожая дължим, той проникна и в земното лоно,
за да изравя блага – за желаниa лоши съблазън...

И заживяха в грабеж. От стопанина гостът се плаши,
тътът от зетя, дори любовта между братя е рядка.

Мисли мъжът гибелта на жена си, а тя на съпруга,
мащехи в тайни напитки отровна самакитка сипят,
смъртният час на бащата синът преди време издиря...“

Тук се появява и нов мотив. Овидий продължава разказа си с разяснението, че положението не само на Земята е размирно. Същото нещо се случва и на „високия въздух“. Тоест през всички тези епохи и събития, които се случват на Земята, неизменно в небето живеят боговете, които движат и предизвикват някои от описаните събития. Няма как да си кривим душата. Разказаните от Овидий епизоди напълно се вписват в теориите, за които стана дума по-горе.

Възможно е Земята да е била подложена на *тераформиране* от боговете с цел да стане по-удобна за техните цели. Това тераформиране е довело и до промени на обитателите ѝ. Безметежно живеещите в хармония с природата и света същества е трябвало при настъпването на всеки нов век да се приспособяват към новите условия. Така всяко следващо поколение е ставало все по-оправно и адаптивно и е губело връзката с живия организъм на планетата и с останалите ѝ обитатели.

Естествено, ясно е, че когато има високоставена раса и подчинени същества, те ще влязат в някакви взаимоотношения. Повечето от тях ще са под формата на заповеди и изискване за почит, което господарите получават от нисшите. Има обаче и доста случаи, при които боговете се забъркват в сърдечни взаимоотношения с хората, а това, разбира се, води до големи беди, и то основно за хората. Така се ражда цяла плеяда герои със смесена кръв, които извършват геройски беди основно заради наследеното от небесните си родители самочувствие.

ПЕТТЕ ЦИВИЛИЗАЦИИ СПОРЕД ХЕЗИОД

Колкото и интересни неща да разказва Овидий, истината е, че той е доста късен автор. Роден е чак през 43 г. пр.н.е. и едва ли е съвсем наясно какво точно се е случвало.

Историята на различните векове цивилизации е разказана за пръв път от Хезиод около 650 – 700 години преди да се роди Овидий. Старият Хезиод е съвременник на Омир и на него можем да имаме малко повече доверие. Ето как стоят нещата според него.

Хезиод, „Дела и дни“ (72 – 112):

„Златния век най-напред сътвориха за смъртните хора вечно безсмъртните, дето в Олимп обитават дворците. Стана това на небето, когато царуваше Кронос. Хора с безгрижни сърца си живееха като безсмъртни, нито познаваха труд и нещастие, ни ги грозееше жалката старост, а все неизменни в краката, в ръцете черпеха в пира наслада, от всички злини надалече. Беше смъртта им подобна на грямка и имаха още всички отлични неща: хлебородната нива самичка даваше плод изобилен и щедър; по собствена воля мирно труда си разделяха те с добрини многобройни, имаха много стада, на безсмъртните бяха любимци.“

Земният свят съществува в мир, любов и хармония с природата. Колко хипарско! Не това обаче е най-важното в

този откъс, а информацията, че Златният век започва при царуването на Кронос, т.е. още преди идването на власт на олимпийските богове. Самият Кронос също е много интересен персонаж, защото именно от него и Гея започва сагата с раждането на всякакви чудати създания и богове. Заради Кронос и неговия параноичен страх от изместване започват и битките между самите богове.

Въпреки че Хезиод не казва конкретно защо и как първото великолепно поколение е изчезнало от Земята, става ясно, че най-вероятно това се е случило при смяната на властта, когато Кронос отстъпва трона на един от синовете си – Зевс. По волята на Зевс милите златни хипари се превръщат в благи земни духове, които пазят и защитават следващите човешки общества от злото.

Настъпва Вторият век, в който върху новите човеци са направени корекции. Те обаче явно не са много сполучливи. Тук вече е ясно, че в работата се включва не само Зевс, но участват и останалите богове от екипа му.

„Деда и дни“ (113 – 153):

„Втория век след това сътвориха далеч по-негоден, сребърен, тези, които в Олимп обитават дворците. Той не прилича по външност на златния, ни по дух бе подобен. Сто лета беше детето край своята майка грижовна гледано – вечно вкъщи, безсилно и глупаво още. Но възмъжали веднъж и достигнали зрялата възраст, кратко живееха те, при това поради безразсъдство – в болки, защото не знаеха как помежду си да сдържат своята престъпна надменност и ни боговете блажени тачеха, нито принасяха жертви на свети олтари в своите жилища, както е редно за хора смирени.“

Ясно. Първите били прекалено спокойни и съзидателни и нищо не попивали, а при втория опит генните инженери постигнали обратния ефект. Този път поколението е направо неуправляемо. Влиза в сблъсъци със себеподобните, но най-вече не почита своите създатели и не се съобразява нито с техните

заповеди, нито с тяхното мнение. Това, естествено, е неприемливо за членовете на експедицията, които имат конкретни планове. Налага се ново изчистване и стартиране на нов век.

„Дела и дни“ (113 – 153):

„...третия век пък Кронидът направи за смъртните хора бронзов, напълно различен от предния сребърен. Той бе твърд като ясен – ужасен и мощен: и само неправди, още дела плачевни на Арес влечаха човека. Хляб не ядяха, но бяха с жестоки сърца от стомана. Страшни – невиждана сила, ръце невъздържани, яки бяха израсли от техните плещи над крепкото тяло. Бронзови бяха доспехите, бронзови къщите също, с бронз обработваха всичко, а нямаше черно желязо. Тези хора от своята десница самички умряха, в своя чертог плесенясал прие ги студеният Хадес. Те са без име: макар страховити да бяха, ги грабна черната смърт и от яркия слънчев светлик се лишиха.“

Лоша работа. Оказва се, че не е толкова лесно да бъде създаден съвършеният слуга. Хем трябва да има малко стръв в него, за да се бори и да извършва действия, хем трябва да се внимава с това колко и какви качества да му бъдат заложени. Работата продължава и идва ред на следващото поколение. Според Хезиод то е доста по-сполучливо от предишните, защото няма чувства. Това е поколение на блестящи воители, изпълняващи тежки мисии. Те могат да бъдат ръководени, да изпълняват заповеди и са смели.

„Дела и дни“ (154 – 193):

„...четвърто, на земната твърд многохранна Зевс Кронидът създаде – по-силно и по-справедливо. Век на герои, които полубогове се наричат – туй поколение бе преди нас на земята безкрайна.“

За момента генетиците могат да си отгъхнат... Но само за момент. Четвъртото поколение измира по бой-

ните полета, защото Зевс го използва за разчистване на свои сметки и за разрешаване на локални конфликти с други нашественици. Въпреки че са смели герои, те са почти напълно унищожени в сблъсъците на олимпийските богове. Плановите отново са провалени, този път заради Зевс, който като съвременен диктатор не взема под внимание общите интереси, а действа само според своето настроение и желанията си.

Идва следващото – петото поколение, нашето.

На Земята става госта интересно. Освен боговете, които живеят на своите кораби, тук има много и най-различни създания. Има оцелели от първата експедиция, тази на Кронос. Те мразят Зевс и олимпийските богове. Има и частично оцелели от другите предишни раси, които влизат в контакт както с петото поколение, така и с всички богове от различните фракции. На планетата настава голяма блъсканица. По този повод Хезиод коментира:

„Дела и дни“ (154 – 193):

„Ах, да не бях се родил в това поколение пето, вече да бях аз умрял или пък нероден да съм още – та нали точно сега е железният век и избава няма ни денем от мъжки и скърби, ни нощем от гибел.“

Откъде Хезиод, Овидий и всички други антични автори може да са черпили информация за предходните цивилизации и за отношенията между боговете и хората?

Има изключително много податки, че в древността е съществувало умишлено съхранено предпотопно знание, което е разказвало за живота и напредъка на цивилизацията хиляди години преди човечеството официално да се появи на сцената на земния театър. За това знание свидетелстват много от античните хроникьори, като някои от тях дори признават, че са черпили оттам информация за своите писания.

Жрецьт Манетон, който пише историята на Египет, твърди, че следва стара хронология, в която всичко за-

почва от 30 627 г. пр.н.е. Византийският историк Стелуус съобщава за тайнствени „Древни хроники“, в които египетските жреци водели записки в продължение на 36 525 години. Диоген Лаертски (III в.) също твърди, че египетските жреци пазят текстове на 48 863 години. Вездесъщият Страбон (I в.) съобщава за текстове, писани преди Потоп, които по негово време се пазели на Пиренейския полуостров. Известният арабски учен Абу Балкхи (род. 850 г.) пише, че в навечерието на Потопа мъдреци, предвиждайки катастрофата, „построили в Долен Египет много пирамиди от камък, за да се спасят там през време на приближаващата гибел“. Списъкът продължава и с арабския историк Масуди (896 – 956), учения Йосиф Флавий (I в.) и вавилонския историк Бероз, които също разказват за умислено съхранявано тайно знание.

ЗЕВС – ГЛАВЕН ГЕРОЙ В МЕЖДУЗВЕЗДНИТЕ ВОЙНИ

Да обърнем поглед към небето и да видим кой живее там и защо се случват всички тези апокалиптични събития. Каква е йерархията в обществото на божествените създания и защо, вместо да вършат работата, за която са изпратени, те воюват и се избиват едни други.

Обитатели на луксозния Олимп и небесната шир са олимпийските богове. Те са третото поколение божествени създания, родени от богинята земя Гея и различните мъжки същности.

Първият любим на майка Гея е синът ѝ Уран – небето. От него тя ражда 12-те титани, сред които Кронос и Рея.

След тях се раждат циклопите Арг, Стероп и Бронг, които по всичко приличат на олимпийските богове, но с единствената разлика, че имат само по едно голямо кръгло око. После на бял свят излизат и тримата сторъки великани... Изразът „излизат на бял свят“ не е много коректен, защото още при раждането им, изплашен от могъщата им сила, татко им Уран ги взел и ги натъпкал в недрата на земята. Имало защо Уран да е притеснен. Сторъките нямали равни по сила сред всички обитатели на земята.

Хезиод, „Теогония“, 151 – 191:

„...за тях дори гуми не стигат. Ком и Бриарей, и Гигес – надменно, надуто потомство. Сто страховити

ръце от плещите им махаха буйно, беше пък всеки от тях със глави петдесет и стърчаха те над набитото тяло върху раменете им силни. Мощ непрстъпна, сурова струеше от яките форми. Тъй че от всички деца, от Уран и от Гея родени, те са ужасни най-много...”

Разстроена от действията на Уран, Гея измисля план, с който да спаси поне малка част от децата си. Скрива в засада най-смелия от тях – титана Кронос. Когато Уран се прибира и зажаднял за ласки се възкачва върху нея, Кронос се протяга и отсича мъжкото достойнство на баща си със злокобно озъбен стоманен сърп. Капки от потеклата кръв обаче падат върху Гея и след няколко месеца тя ражда още едно поколение. Това са страшните еринии и мощните гиганти, които имат „святкащи бойни одежди и копия дълги в ръцете“. Долната част на телата на гигантите е със змиевидна форма.

*Вдясно –
каменна стела, изобразяваща момента, в който Атина убива един от змиекраките титани.*

*Римска епоха
Археологически музей –
Истанбул*

*Долу –
каменна стела с битката между змиекраките и олимпийските богове.*

*Римска епоха
Археологически музей –
Истанбул*

Част от колона с из-
ображение на титана
Питон.
Археологически музей –
Истанбул

Изследователите смятат, че именно змиекраките гиганти са първите същества, които носят някакви човешки черти, въпреки различаващата се долна част на телата им. Любителите на НЛО теорията твърдят, че това са именно влечугоподобните рептилии. Всички преди тях са напълно различни от нас.

* * *

След като титанът Кронос отстранява баща си, той взема властта и става новият господар на света. Дали защото кръвта вода не става, или по други причини, Кронос също се превръща в samozабравил се диктатор. Не освобождава затворените си събрата – сторъките великани, както се надява майка му Гея, а ги натиква още по-надълбоко в земята, в най-мрачното и нещастно място – Тартар.

Вместо да промени нещата и да отглежда синовете и дъщерите си с любов, каквато не е получил от баща си, параноичният Кронос всячески се стреми да разкара и наследниците, с които съпругата му Рея го е дарила. Всеки път, когато Рея ражда ново малко богче, той го поглъща, за да не може никой никога да му отнеме властта. Рея не е съгласна с тези действия и също като Гея се опитва да

се противопостави на мъжа си. Успява да скрие при раждането един от синовете си – Зевс, като на негово място поставя увит в пелени камък.

Така започва славната история на бог Зевс. Когато пораснал и възмъжал, с помощта на жена си Метис той с хитрост свалил от власт Кронос и го накарал да повърне всичките му братя и сестри – Посейдон, Хадес, Хера, Деметра и Хестия, техните потомства, а и редица други богове. Това е много интересно действие, защото се оказва, че погълнатите от Кронос богове в търбуха на баща си са останали живи и здрави, пораснали са и дори са успели да създадат успешни връзки.

Освободени от изгнаничеството в Кроносовото тяло, олимпийските богове, като си разпределили задълженията и териториите, заживели на светло. Водени от брат си Зевс, те обявили война на баща си и останалите титани, които им били лели и чичовци. За да си осигури подкрепление в битката, Зевс освободил сторъките, които на драго сърце застанали срещу Кронос. В помощ на Зевс се притекли и циклопите, които също били освободени. Те започнали изработка на мощни оръжия (мълнии и светкавици).

Разразила се зловеща десетгодишна война, в която титаните вземали превес, титаните. Античните автори цветисто описват ужасните последици от тези сблъсъци.

Хезиод, „Теогония“, 630 – 670:

„Те помежду си, изпитвайки гняв, що сърцата пробожда, десет кръгли години поред непрестанно се бяха. Никакъв край, ни развързка за нито една от страните нямаше – бяха и двете еднакво далеч от успеха.“

Вероятно десетте кръгли години, за които говори Хезиод, са много повече, може би 1000 или 10 000. Защото няма как ужасните разрушения и наводнения да бъдат поправени толкова бързо. Ето как предвожда битка Зевс:

„Теогония“, 671 – 711:

„...наведнџж от Олимп и небето, гърмейки, той се яви и летяха от кренката глан постоянно мълнии – гръм и светкавици в тях наедно са събрани, тлъсти и плътни са те и разгарят свещения пламџк. Земната твърд животворна наоколо тџнеше в огџн, силно пращеше в пожари връз нея гората безкрайна. Вреше чак земната твърд... Обгрџщаше пара гореща земно-родени Титани и пламџк невиждан достигна чак до ефира лџчист...“

Каква битка! Трябва да обърнем внимание, че това не е просто буря, която Хезиод бџрка с междузвездна война. Той дава точно разяснение, че мълниите, с които стреля Зевс, са много по-тлъсти и плътни от обикновените. От обстрела земята гори, че чак изглежда като да ври. За да ври, това значи, че е имало взривове, които са разхвърляли отломки на големи разстояния. В един момент нападението става толкова свирено, че пламџкът стига чак до небето.

„Теогония“:

„...Удар след удар, с трясџк и бляскащи светлини... се извисиха пламџци... недалеч се запали земята кџрмилница и в жар потџна могџщата гора... после пламна свещеният въздух, така че дори очите на по-силните бяха заслепени от святкащия блясџк на лџча на мълнията и гџрма... сякаш небесният свод се доближи до земята, така се издигна най-силният гръм... Затичаха се в борбата боговете, диво духаха ветровете и вдигаха вихри от прах и унищожение... после Зевс запрати могџщия си снаряд... и се вдигна ужасен трясџк...“

Всичко това, както и предшествациите събития много напомнят на високотехнологична война, която се води и на територията на планетата, и в небето.

Преди да продължим с нея, нека се върнем за малко към ситуацията с поглџщането и поврџщането на боговете от

техния баща Кронос. Очевидно братята и сестрите на Зевс живеят добре, затворени в корема на баща си, след като излизат от него пораснали, обучени и създали семейства. Те не са и единствените, които са принудени да живеят там. Освен тях има и други второстепенни богове. Дали пък този търбух не е подземна станция, в която са заточвани бунтовнически настроените срещу стария режим богове? Ситуацията с поглъщането на определени подозрителни богове се повтаря твърде много пъти, за да приемем, че става въпрос за митологичен случай. Първо дядото Уран затваря своите немирни деца под земята, след това Кронос изяжда наследниците си, а после и Зевс, който уж се бори за отмъщение, започва да прибира наследниците си в търбуха си.

Възможно е и друго. Това да не са търбуси или затвори, а космически кораби, в които да са задържани по-високопоставените революционно настроени особи. Цялата ситуация изглежда като сблъсък на различни поколения извънземни посетители.

Ако разгледаме внимателно технологиите на различните фракции, също ще видим съществена разлика. Първите, тези на титаните и сторъките, са мощни машини, които работят обикновено в дълбините на земята. Вероятно задачата им е да изваждат полезни изкопаеми или да трансформират планетата, така че тя да стане подходяща за развъждане. Тези машини, въпреки че са мощни, са много по-тромави и много по-големи от следващите, които са създадени като летателни средства – лайнери и бази за живеене. Новите са обзаведени с модерни оръжия и имат възможност да изпращат малки кораби, които да излитат и кацат на Земята. Докато старите са чисто работни кораби или производствени машини.

Тук става въпрос за сблъсък между старото и новото извънземно поколение. Едните са изпратени да работят, другите смятат Земята за своя собственост, а себе си за нейни господари.

Римският публицист Публий Овидий Назон посочва ясно местоположението на едната фракция, като нарича главно-

командващия на космическата флота „Сатурниецът татко“. Тук не става въпрос за бог Сатурн, а за бог Юпитер/Зевс, който Овидий наименова Сатурниец. Той нарича още него и цялата му свита „небовладелци“.

И така, Сатурниецът, т.е. Зевс, спешно свиква съвета на небовладелците. Естествено, това не се случва на Земята, те всички пристигат на „кораба майка“.

Публий Овидий Назон, „Метаморфози“ I, 148 – 178:

„Призованите не закъсняха.

Има нагорнищен път, той при ведро небе се съглежа,
с името Млечен познат, отличаващ по мощния блясък.

Води небесният друм към чертозите и към палата
на гръмовержеца мощен.“

Явно „корабът майка“ не е в непосредствена близост до Земята, но се вижда с просто око в далечината.

Разказът продължава с това, че пред пристигащите отляво и отдясно се отварят огромни „двери“ (или плъзгащи се врати понашему), през които те кацат в гаражни-те помещения.

Сатурниецът приема новодошлите, сигнал във висок трон, с жезъл в ръка. Той заговаря:

„Никога аз не съм бил за властта над света тъй загрижен, както сега, щом за плен на небесното царство замисли всеки гигант змиекрак да протегне по сто ръце жадно... Днес аз, годето Нерей край земята шуми, съм принуден смъртния род да погубя...“

Сатурниецът/Зевс е толкова разярен от желанието на титаните да се домогнат до небесните поселения, че е готов да нанесе огромен удар с неоправими последствия върху Земята:

Овидий, „Метаморфози“, I, 253 – 291:

„Мълния щеше да метне по всичките земни предели,
но побоя се. С гърма ще подпали ефира свещен и
нажежи надалече простряната ос на Земята.“

Интересно, какво ли има предвид Овидий, когато говори за простряната ос на Земята? Във времето, когато той живее и пише, в представите на хората Земята все още би трябвало да е във формата на теспия. Тя става кълбо и се заговаря за земната ос неколкостотин години по-късно. Явно това не са просто митове и легенди, препредавани от дядо на внуче, а има някакви други източници, най-вероятно записани.

Да се върнем отново на битката и да видим как воюват боговете.

Хезиод, „Теогония“, 671 – 711:

„...и страхотно отекна морето безбрежно, силно затъмна земята, застена небето широко в трусове, чак из основи под напора на боговете люшна се крепък Олимп, а в мъчителна тръпка се сгърчи тъмният Тартар от глухия тропот на техните стъпки.“

Люшна се крепък Олимп, а в мъчителна тръпка се сгърчи тъмният Тартар от глухия тропот на техните стъпки... Еха! Представете ли си каква е била тази битка, че планината Олимп да се люшне, а в подземното царство да се чува глухият тропот от стъпки? С какво са се придвижвали тези богове, че тъменът от стъпките им да се чува така? Никой от описаните участници в битките не е облечен в стомана или нещо друго, което да ехти.

Хезиод:

„Ето – един срещу друг стрелите си, носещи мъки, мятаха те и ехтежът от техните възгласи бойни стигаше до звездния свод, и се биеха с викове гръмки...“

Ехтежът от техните викове бойни стигаше до звездния свод... Кой (пък бил той олимпийски бог или титан) би могъл да вика толкова силно, че гласът му да стига до звездния свод? Дали това не е звукът от мощни машини?

Дотук всичко е леко подозрително, но все още нищо не говори категорично за използване на високоразвити технологии.

Нещата обаче се променят, когато в описанието се включва самият Зевс. Той, естествено, участва в битката много активно и предизвиква страшни зулуми. Ама не зулум като пакост, а направо ядрена катастрофа, като обстрелва земята с атомни бомби.

Хезиод:

„...той се яви и летяха от крепката длан постоянно мълнци – гръм и светкавици в тях наедно са събрани, гъсти и плътни са те и разгарят свещения пламък. Земната твърд животворна наоколо тънеше в огън, силно пращеше в пожари връз нея гората безкрайна. Вреше чак земната твърд, океанските струи със нея, още морето безплодно...“

Какво да кажем за това? Тук не става въпрос за Зевс Гръмовеца, който със своите гръмотевици пали задниците на враговете си. Става дума за това, че цялата земя и море горят. Зловещият пожар не може да бъде предизвикан от гръмотевицата, с която Зевс обикновено заплашва и напада враговете си, а от нещо много, много по-мащабно. Щом са подпалени цели гори, а морето става безплодно, означава, че е използвано много по-сериозно оръжие, чиито последици изглеждат като от ядрено оръжие.

„...обгръщаше пара гореща земнородени Титани и пламък невиджан достигна до ефира лъчист и макар да са тъй издръжливи, яркият блясък на святкащи мълнци и зрака отне им. Зной ужасяващ обгръна пак Хаос... Сякаш... Гея с Уран необятен отгоре сблъскват се – грохот такъв се надигна при спора между боговете.“

Битката навлиза в своя разгар и Зевс вкарва в действие най-силното си оръжие. То обгръща с пара и пламък цялата земя и стига до ефира лъчист. Това не ви ли напомня на картина на ядрен взрив, след който атомната гъба се издига нависоко с огън и прах? Яркия блясък от експлозията ос-

лепява всички, сякаш Земя (Гея) и Небе (Уран) се сблъскват. Все едно гледаме съвременен филм за атомната война. В него след взрива следва силен вихър, който изгаря всичко и изпепелява за секунди хората.

„Вятърът с пукот разнасяше трусове, пясък и пепел, също и гръм, и светкавици, мълнии, сипеци жупел – те са стрелите на Зевс всемогъщ.“

Всичко изчезва за няколко мига. Известно време, изглежда, като че ли Зевс и неговият екип са победители. Циклопите намират оцелелите титани, връзват ги и ги затрупват с камъни. Само че сред огромната пустош и унищожение се появява чудовището Тифон. Той също е дете на Гея, само че от връзка ѝ с Тартар (това е и място, и същност) и е „получовек-полузвяр“ – безспорно най-голям и силен сред останалите ѝ синове и дъщери.

Артефакт, показващ или някой от титаните, или самия Тифон.
Национален археологически музей – София

Аполодор, Митологическа библиотека 1, гл. 6 (3):

„...имал огромно туловище на човек, така че стърчал над всички планини, а главата му често докосвала и звездите: едната му ръка стигала до залез слънце, а другата – до изгрев, и от тях излизали сто змийски глави.

Вместо крака имал огромни змийски пипала, които се извивали със свистене чак до самата му глава. Цялото му тяло било покрито с пера, от главата и от бузите му се развявали мръсни косми, а от очите му святкал огън. Такъв страшен и огромен, Тифон хвърлял нажежени камъни и се носел към небето с трясък и вой, а устата му бълвала огнена лава. Когато боговете видели как се приближава към небето, побегнали към Египет...“

След бягството на останалите богове Зевс остава сам срещу огромното чудовище. Започва да го обстрелва с мълнии. След това се приближава и го ударя със стоманения сърп (дето майка му подарила на Кронос). Когато вижда, че Тифон е ранен, Зевс влиза в близък бой, но е оплетен от стоманените ръце на чудовището. Сърпът попада в ръцете на Тифон и той срязва сухожилията на краката и ръцете му. След като напълно обезсилва съперника си, Тифон го пренася в дълбока подземна пещера, където го затваря.

Нещата не вървят никак добре за Зевс. Добре, че се намесват Хермес и Египан, които проникват в затвора, обезоръжават охраната (змията Делфина, полужена-полузвяр) и поправят пораженията по флагмана си. Той изскача от подземния затвор.

Аполодор, Митологическа библиотека:

„Възвърнал собствената си сила, Зевс изневиделица се понесъл от небето на колесница, теглена от летящи коне, и мятайки мълнии, подгонил Тифон към планината Нуса.“

Грандиозният финален сблъсък между двамата се разrazil в Тракия, над планината Хемус.

Аполодор, Митологическа библиотека:

„Отблъсквани от Зевсовите мълнии, планинските ридове се връщали срещу Тифон и цялата планина се обляла в кръвта му. Казват, че затова планината е наречена Хемус – „кръв“.“

След като потрошили цяла Тракия и оплискали Хемус с кръв, сблъсъкът затихнал. Тифон се опитал да бяга, но Зевс го замерил с планината Етна, която го затиснала.

* * *

Нека се опитаме отново да разтълкуваме събитията през призмата на военен технологичен сблъсък. Явно след разгрома на титаните враговете на Зевс вкарват следващото си оръжие. Те нападат с огромна машина или космически кораб, наречен Тифон, който започва обстрел. Машината вероятно е на някакви платформи, които могат да я вдигат и спускат чак до небето. Механичните огромни пипала се движат в различни посоки, след като Аполодор специално подчертава, че „се извивали със свистене чак до самата глава“. От очите им святкал огън, а устата бълвала огнена лава. След като от корпуса на машината били изстрелвани снаряди, оставала дуря като огнена лава. Машината не се спирала пред никакви препятствия, обстрелвала врага с нажежени камъни и се носела в небето с трясък и вой.

Хезиод „Теогония“, 793 – 831:

„Всички страшни глави глас такъв притежаваха, който всякакви звуци зловещи издаваше. Техните думи бяха понятни веднъж за безсмъртните, друг път пък сякаш гръмкият рев на величествен бик в тях звучеше...“

Огромното туловище Тифон издава два вида звуци? Единият явно е говор, защото безсмъртните го разбират, а другият е рев или бучене като от бик, т.е. това е шумът, който вдига самата машина. В единия случай вероятно е имало някакъв механичен глас, който е съобщавал нещо, а в другия просто устройството е бучало.

Гонката се случва не само над сушата, но и над морската шир, която закипява и се вдига огромна ударна вълна край брега. Ето как Хезиод вижда финалната битка и поведението на главите на Тифон:

Хезиод, „Теогония“, 793 – 831:

„Зноят от двамата гаже морето лазурно обхвана – мъгливи страшни от Зевс, а от злото чудовище огън, с тях гръмотевични удари жежки и вятър развихрен.“

Земната твърд и небето, и морската шир закипяха.
Дълги вълни край брега, накъдето погледнеш, разбунни...“

Зевс успява едно след друго да отстрани оръжията на Тифон (ужасните глави) и накрая машината пада с грохот на земята:

„...падна Тифон съкрушен и простена земята огромна. Пламъкът думнал, когато от мълния богът загина, после се втурна в недрата планински скалисти и мрачни.“

Хезиод продължава разказа, като описва експлозията от катастрофата на Тифон. Тя е толкова мощна, че планините се разтрисат, а парата стопява всичко, което се намира наблизо.

„Много пространство от земната твърд исполинска опърли страшната пара. Стопи ги, тъй както умелият майстор стапя каляя... точно така и земята се стапяше в жежкия пламък...“

В смисъла на извънземното тълкуване трябва да обърнем и специално внимание на мястото, където се развива най-страшната част от битката. Това е планината Хемус, или днешна Стара планина. Напълно логично е мястото да е именно там. Ако Тифон е голяма и мощна машина, с която извънземните са добивали полезни изкопаеми от земните недра, то именно територията на Тракия е мястото, където тези машини са били ситуирани. Защото от дълбока древност до началото на Средновековието в Родона, Странджа-Сакар и част от Стара планина са най-големите находища и рудници за добиване и обработка на злато. Златото, което толкова е нужно на извънземните, че колонизират цялата планета. Ако Земята е приемана от извънземните като гигантска кариера, то напълно логично е Тифон да е работил именно тук.

За древните рудници ще говорим още много по-нататък, когато стигнем до праисторическите артефакти. Сега трябва да отбележим само една важна подробност. Змиекраките чудовища, за които толкова обстойно разказват древните хроникьори, не се появяват за пръв път в Античността. Глинени идоли, на които са изобразени змиекраки, има още от праисторията, време, твърде далеч в миналото от произведенията на античните автори.

В музея „Неолитни жилища“ в Стара Загора например се намира една такава богиня, чието тяло завършва с опашка и която е гушнала бебе в ръце. Тя е датирана от V хил. пр.н.е., т.е. около 3500 години преди Овидий и събратята му да заговорят за змиекраките. Сред находките в Археологическия музей в Пловдив също има две богини, които бих определили като змиеръки.

Какво може да означава това?

Откъде праисторическите хора са чували за змиекраките, ако не са били свидетели на някакви срещи с остатъчни същества от вече изчезващата божествена цивилизация?

Ирена Григорова
Скрито наследство
Необясними находки и изображения
от България и Балканите

Отговорен редактор *Мария Чунчева*
Редактор *Лиляна Карагьозова*
Коректор *Цвета Нинкова*
Снимки *Ирена Григорова*
Дизайн на корицата *Ивайла Пеева*
Предпечат *Ивайла Пеева*

Българска. Първо издание
Формат 70x100/16
Печатни коли 20

ISBN 978-954-2962-93-9

Апостроф

Запазена марка на „Алто комюникейшънс
енд пбблишинг“ ООД

София, бул. „Васил Левски“ 31
тел.: 02/ 943 87 16,
e-mail: books@apostrof.bg

Книгите на „Апостроф“ можете да закупите
от www.enthusiast.bg

Печат АЛИАНС ПРИНТ

Най-старата история на България и балканските държави крие старателно замаскирани необикновени артефакти и изображения. Някои от тях от десетилетия стоят заключени в различни архиви. Други са показвани, но тълкуванието им е твърде опростено. За повечето от тях не се говори, не се пише, а академичната наука ги подминава или в най-добрия случай – не им отдава нужното значение. Това е скритото наследство, оставено ни от древните хора, което разказва съвсем различна от общоизвестната история.

За да събере частите от този тайнствен пъзел, авторката Ирена Григорова няколко години обикаля музеите в България, Сърбия, Босна и Херцеговина, Косово, Черна гора, Северна Македония, Румъния, Гърция и Турция. И задава въпроси:

- Защо в гръцката митология и в Библията има толкова описания на предмети, които приличат на съвременните високи технологии?
- Защо човешките тела не са пригодени за живот на Земята?
- Къде е липсващото звено в човешката еволюция?
- Портрети на кои божества изобразяват хората от праисторията?
- Възможно ли е тези божества да не са родени тук, а да са долетели от Космоса?
- Защо в православната иконопис от епохата на Възраждането има толкова много неканонични изображения?

Това е скритото наследство на човечеството и е време то да бъде показано.